

og undblader at give en Regel for, at Landvæsenkommisfairsernes Udnævnelse kun skal gjælde et vist Aaremaal, vil det være en Mangel ved Loven; thi det kan vist ikke nægtes, at der ogsaa blandt Landvæsenkommisfairserne findes Mænd, som man kunde ønske fjernede som saadanne, og jeg seer ikke i Loven nogen Udvei til, at Saadant kan skee uden derved, at Omvalg eller fornyet Valg finder Sted hvert 6te Aar, eller naturligviis hvilket Aaretaal man vil vælge. Idet jeg udtaler dette, vil jeg dog ikke paa nogen Maade have nogen Dabel udtalt over de nuværende Landvæsenkommisfairs eller deres Udnævnelse. Saavidt mit Kjendskab strækker, ere de Alle brugbare og værdige til Bestillingen, hvortil de ere valgte, samt nyde Befolkningens Tillid. Jeg skal endnu gjøre en Bemærkning med Hensyn til hvad den ærede Minoritet har udtalt, som jeg fandt at være temmelig stærkt, idet han nemlig yttrede, at Landvæsenkommisfairserne, naar de valgtes af Amtsraadene, ikke vilde nyde den Tillid i Amtet og blandt Befolkningen, som naar de vare udnævnte af Indenrigsministeriet. (Klein: Det har jeg ikke sagt!). Jo, det var dog Meningen, noget Egnende udtalte den ærede Minoritet (Klein: Noget ganske Andet!). Han udtalte dog ialtsald, at Udnævnelsen af Indenrigsministeriet i mange Tilfælde vilde bidrage til, at Folk med større Beredvillighed vilde overtage Bestillingen som Landvæsenkommisfairs; men selv det troer jeg heller ikke altid vil holde Stik.

J. N. Hansen: Jeg kan ikke være enig med et Par af de ærede Talere deri, at Majoritetens og Minoritetens Forslag skulle være saa lidet forskellige; det forekommer mig tværtimod, at de ere grundforskjellige. Dersom Minoritetens Forslag gik ud paa, at Ministeren skulde være bunden til at vælge dem, der bleve indstillede af Amtsraadet, vilde jeg give de ærede Talere Ret i, at Forskjellen ikke var stor, men det gaar jo Minoritetens Forslag aldeles ikke ud paa, og den ærede Minoritet har jo endog idag udtalt, at hans Forslag medførte, at Ministeren i hvert enkelt Tilfælde kunde afvige fra Indstillingerne; naar det er saa, saa er der en Grundforskjellighed

mellem Majoritetens og Minoritetens Forslag. Man kan nemlig være overbevist om, at der vil findes flere Tilfælde, hvor Amtsraadets Indstilling vanskelig vil tages tilfølgende, naar ikke Amtmanden har været i den Majoritet, som har besluttet Indstillingen; thi vi have jo hørt Embedsmænd selv beskrive, at de, naar de ikke ad anden Veie kunne gjøre deres Mening gjældende, skrive underhaanden privat til Ministeren, og Amtmanden vilde altsaa, naar han var bleven overstemt og ikke havde faaet de Candidater, han syntes om, optagne i Amtsraadets Indstilling, skrive et Brev til Ministeren, hvori han oplyste, at de og de vare langt bedre end de udpegede. Da hans Erklæring jo vilde være hemmelig, kunde han ogsaa paapege forskjellige Ufuldkommenheder og Lyder, som kunde tillægges de fra Amtsraadets Side Indstillede, og det vilde da i flere Tilfælde kunne besejrges, at Ministeriet vilde foretrække den høit betroede og fgl. ansatte Amtmands Mening, fremfor disse paa forskjellig Maade omkring i Landet valgte Lægmands, der ikke havde saa god Forstand til at bedømme, hvad der tjente det Hele bedst. Jeg finder altsaa, at der ikke vil være vundet Stort ved, at Amtsraadene faae Indstillingsbrev, undtagen i det Tilfælde, hvor de ere saa lykkelige at have Amtmanden med i Majoriteten, og jeg maa derfor bestemt være imod Minoritetens Indstilling. Naar den ærede Minister har erklæret, at Vedtagelsen af Majoritetens Forslag vilde gjøre, at han ikke kunde tiltræde Loven, saa staaer det jo til Thingets ærede Medlemmer at overveie, om Loven, saaledes som Ministeren vil gaae ind paa den, bringer os saadanne Goder fremfor det Nubestaende, at man bør vedtage den, thi ligesom Ministeren jo er berettiget til at sige: Den Lov vil jeg ikke gaae ind paa, naar den ikke faaer det og det Indhold, saaledes er Thinget jo ogsaa berettiget til at sige: Naar Loven ikke med Hensyn til det, vi ansee for Hovedpunktet i den, faaer det Indhold, som vi troe er det rette, maae vi tage under nærmere Overveielse, hvorvidt vi da ikke hellere maae opgive den hele Lov. Saaledes maa Sagen altsaa i sin Tid stille sig. Jeg mener derfor, at det ikke er ubetinget givet, at man bør underkaste sig Ministerens Willie i dette Punkt, navnlig naar